

ДИНОЗАВР ЗЕЛЕНИЙ ШУРУП

Уночі Данило прокинувся від того, що хтось тоненько завивав у нього під вікном.

«Гей, хто це там так тоненько завиває?» — подумав Данило й навшпиньки підкрався до підвіконня.

З вікна третього поверху було видно дитячий майданчик. Над майданчиком (хтозна-скільки треба поверхів угору) світив місяць.

І нікого, хто міг би так тоненько завивати, ні внизу, ні вгорі не було. Данило вирішив, що йому наснилося. Він посунув назад до ліжка й пірнув під ковдру, наче рибка в море.

Але наступної ночі виття повторилося. І наступної. І потім теж. Данило навіть почав розрізняти деякі слова.

— Допоможіть! Допоможіть! — гукав хтось.

Хлопчик нічого не сказав про це мамі. Мама й так хвилювала-ся через усе. Данило чекав, коли з війська приїде тато.

Тато приїхав аж перед Різдвом.

— Знаєш, татку, уночі на дитячому майданчику хтось виє на місяць, — прошепотів Данило.

— Справді? — тато поставився до цієї новини дуже серйозно. Данило пояснив:

— Мені здається, цей хтось кличе на допомогу.

— Коли так, — сказав тато, — ходімо перевіримо.

Данило з татом спустилися сходами на перший поверх і вийшли на дитячий майданчик. Там не було ні душі. Аж тут хтось як завие:

– У-у-у-у-у! Допоможіть!

– Без паніки! – скомандував Данилів тато. І відразу стало зрозуміло, що він не жартує.

Завивання тут-таки вщухло.

Данило кинувся на голос.

У пісочниці, присипаний примерзлим піском, сидів динозавр Зелений Шуруп. Він мерз і здавався дуже самотнім.

– Зачекай, – сказав Данило до динозавра. Він швидко вив Зеленого Шурупа з піску й заховав за пазуху. – Тепер тобі краще?

– Еге ж, дякую! – сьорбнув носом динозавр Зелений Шуруп. – Моя дівчинка поїхала далеко-далеко. Вона не встигла мене забрати з пісочниці. Це тому я кличу на допомогу.

– Зрозуміло, – кивнув Данило.

Вони з татом віднесли динозавра Зеленого Шурупа додому й посадили під різдвяну ялинку.

– Тепер тобі вже не хочеться вити? – запитав Данилів тато.

– Ще трішечки хочеться, – відповів динозавр Зелений Шуруп. – Але ви мені надзвичайно допомогли!

А мама принесла всім чаю і різдвяних пряників.

– Це дуже чемний динозавр, – сказала вона. – Хай поживе з нами, поки його дівчинка не повернеться.

Данило страшенно зрадів, що динозавр житиме з ними. А Зелений Шуруп зрадів, що тепер не сам. Він більше не вив уночі. Хіба тільки іноді.

А ще тато й мама Данила написали імейл дівчинці динозавра. І вона відповіла. Написала, що дуже сумує за своїм улюбленцем. І що обов'язково-преобов'язково до нього повернеться.

Валя Вздульська

КІРА БУДУЄ ДІМ

Кіра мала будиночок на дереві. О, це був пречудовий будиночок! Тато змайстрував його сам. Кіра занесла туди свої улюблені іграшки (звісно, не всі). Поки у великому будинку робився ремонт, дівчинка мала власний куточок, власний маленький дім.

Восени Кіра ще іноді навідувала свій будиночок на дереві, хоч і сидіти там подовгу, як улітку, було вже холодно. Мала змушена була надівати товсті шкарпетки, але й у них мерзли ноги.

Узимку Кіра переважно сиділа вдома. Яка страшна нудьга! У їхньому закапелку не було жодної дитини, крім Якова та його малого брата, досить діставучого. Кіра з Яковом ховалися в її будиночку на дереві, поки мами ловили Макса по підвір'ю. Макс хотів би й сам залізити в будиночок, але діти втягували мотузяну драбину до себе нагору. Часом Кірі було шкода Макса, але Яків був непохитний: якщо взяти малого із собою, доведеться за ним стежити. А тоді все: прощай, дитинство!

Навесні Яків і Макс поїхали з міста. Кіра з мамою і татом також зібралися і поїхали машиною далеко-далеко. Кіру розбудили вночі. Усе трапилося так швидко, що вона навіть не взяла своїх іграшок. Тільки Тюля – м'якого тюленя. Іграшку подарувала Кірі на день народження її найкраща подружка.

Дівчинка проспала всю дорогу. А на ранок тато привіз їх до дядечка, якого Кіра досі ніколи не бачила.